

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Et Par Ord i Anledning af den gamle Præsts Skrivelse til Fyens og Ribes kaarede Bispe (i Skilderiet No. 54 og 55)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1023. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_163-txt-shoot-idm115.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Fristes kunde Man lettelig til den Formodning, at en af de to sidste Aartienders Præster havde laant en gammel Embedsbroders Paryk, for at give sine nymodens Tanker Ærværdighed og Skin af Ælde. Jeg er ung, ja nys indtraadt over Templets Dørtærskel; men Bibelen er ældre end vi alle, og med den i Haand vil jeg frimodig sige, hvad Kristi Menighed kan fordre og hvad den ei kan ønske af sine Forstandere. Allerede hin Præsts Indledning viser ham kun lidet skikket til at give kristne Lærere Raad. Han siger, at den Time maaske er nær, da han skal stædes for Hans Domstoel, som skal betale ham efter hans Gerninger og retfærdigen tildele ham *efter Fortjeneste*. Er han virkelig en gammel Mand paa Gravsens Bred, da er han i Sandhed at beklage; thi var han end med Apostelen kommet saa vidt, at han vidste Intet med sig selv, saa var han dog ikke dermed retfærdiggjort; og ve den Mand hvem Gud tildeler efter Fortjeneste. Dog, han være gammel eller ung, falsk er hans Tro, om ellers den hellige Povel talte Sandhed; thi han siger jo, at Alt er af Naade og at Naade og Fortjeneste ei kan bestaa ved hinandens Side. Sandelig, det gjøres haardt Behov at raabe mange af Danmarks Theologer den Mindelse i Øret, som Tydsklands frimodige Reinhard gav sine Medbrødre paa Reformationsfesten 1800; den nemlig: at Retfærdiggjørelse af Naade ved Troen paa Jesum er Hovedhjørnesteinen i Luthers som i Evangeliets Lærebygning, og at det er Haan, men ikke Ros, naar Man sætter Luthers Fortjeneste i en Følge af hans Idræt, hvilken han paa det stærkeste hadede. En Skændsel er det, naar de, som bestandig raabe paa Salighedens Fortjeneste, sige, at de vandre i Luthers Spor, overse med Skuldertræk den Lærdom, som ene begeistrede ham til det store Værk, og vove frækt at mene, at hvis han havde levet nu, vilde han tænkt ligesom de. Jeg kalder det en Frækhed, fordi de Mennesker jo dog maa vide, at Fornedrelsen af Kristus, fra en Forløser til en blot Lærer, ingenlunde er ny, at den netop i Luthers Tid var meget gængs og ham yderst forhad. Derfor vil jeg minde de høiærværdige Mænd om, at de, uden at henrives af en vantro Tidsalders Strøm, føde Herrens Hjord saaledes, at de paa hin store Domsdag i frimodig Ydmyghed kan stædes frem for ham, der er Sjælenes rette Overhyrde og Biskop. Det er dog vel høi Tid at holde op med den Bespottelse, som ugudeligt Vanvid har udøst over Forsoningens dyrebare Hemmelighed, som om den skulde kunne lokke Mennesket til Synd og gøre ham lunken i Retfærdigheds Tjeneste. Fader! forlad dem, thi de vide ikke, hvad de sige! At mangan En har med vanhelligt Sind misbrugt denne Lære, som saamangen anden, til at inddysse Samvittigheden, hvad beviser det, uden at selv det Hel1025ligste kan misbruges; men klart er det, at Ingen kan af Hjertet *tro* og *tilegne sig* Forsoningen, uden at elske Jesum, og paa engang at elske ham og Synden, at have Samfund baade med Kristus og Belial er dog nok umuligt. Denne Lærdom vil jeg derfor anbefale hver Kristendoms lærer og tilføie, at hvo som lærer anderledes og holder sig ikke til vor Herres Jesu Kristi Evangelium, han er opblæst af Vanvid, ja er han luthersk Geistlig, da er han Meneder tillige.